

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΙΜ' ΕΓΩ ΑΡΑΓΕ;...

(Ένα διασκευαστικό άρθρο της περιφημής Γερμανίδης ήθοποιού του κινηματογράφου Ντόλλυ Χάας για την πιο παράξενη και πιο μυθιστορηματική περιπέτεια της ζωής της.)

ΝΩΡΙΩΜΑ πολύ, μά πολύ περιεργή, ιστορία. Θέλετε να σας την διηγηθώ; Μουάξει σαν μυθιστορία κι' εχθα την τύχη να την μάθο από την ίδια τη μητέρα μου. Θά ήθετε πώς αυτό θά σας ξαφνίσει λιγάκι, όπως με ξαφνίσαμε και μένα, μά τι μπορώ να σας κάνω; Η ιστορία αυτή εινε κάτι πάρα πάνω από αληθινή, γιατί είνε ή ιστορία της ζωής μου! Θά σας την διηγηθώ, λοιπόν, όπως την άκουσα από τό στόμα της μητέρας μου, τη μέρα που έβλεπα τό ελκω χρόνια μου.

«Παντρεύτηκα, μου είνε ή μητέρα μου, ή Χ. Χάας, ύστερ' από ένα τρομερό ειδύλλιο κι' εγώ, κατεστάθηκα με τόν πατέρα σου στό Βερολίνο. Ό έρωσ ήταν άπίος, χαροπένος, εύτρυχημένος. Ύστερ' από δέκα μήνες, άποκτήσαμε ένα παιδί...

—Εμένα!... φώναξα έγώ αλόχαρη, διακόπτοντας τη μητέρα μου. —Δέν ξέρω... πού άπάντησε κελή ό στακτικά. Περιέμενε ν' άκούσει την ιστορία ός τό τέλος. Λοιπόν, σου είνε ότι άποκτήσαμε ένα παιδί, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, πού ήταν δυνατωώς πάρα πολύ φιλάσθενο. Ό πατέρας κάζε τόσο κοινωνίας σοβαρά τό κεφάλι του και μάς έλεγε: —Θέλει έξοχη... έξοχη! Καθαρό άέρα!... Πρέπει να τό στείλτετε σέ μά καλή παριάννα.

Ό κήριος Χάας, λοιπόν, ό άνδρας μου, βρήκε μά γερή και γιέστατη παριάννα, με τριανταφυλένια μάγουλα, πού ήταν μά χαρά νά την βλέπεις! Καθόταν σέ μά άμορφη άγορσάκι, στό περίχωρο τού Βερολίνου, κοντά στό Στράζεν. Είχε μάλιστα κι' ένα άλλο μορρά, πού της είχε έμπιστευθή μά ξένη κερία, ή γυνάικα τού πρώτου γαμιματέος της Άργεντινής πρεσβείας.

«Έγώ, ύστερ' από τη γέννα μου, ύπέφερα πολύ κι' αναγκάστηκα νά μείνω άρκετούς μήνες στό κρεβάτι. Ό κήριος Χάας ανέλαβε λοιπόν νά παραδώσει τό κοριτσάκι μας στην παριάννα, την κερία Βέρθα. Η πρώτης μέρες της ζωής σου σ' έκείνο τό έξοχη κι' ήλιωτόστο σπίτι πρώτασ άμορφα και ήσυχα, μά άξιαρα, ένα βράδι, ό κήριος Χάας γήρισε κατάζλωσις στό σπίτι.

—Τι έξεις; τόν ρώτησα φοβιμένη. —Μην άνησυχεις, μου άπάντησε. Δέν είνε τίποτα...

—Μά εσύ είσαι κήριος σαν τό κερί!... ψηθούσα.

—Έ, ναι, συνέθε κιάνι... Μά δέν είνε και τόσο τρομερό... μου έξήγησε. Νά, άκουσε: Κοντά στό σπίτι της παριάννας μας είνε, καθώς ξέρεις, μά νευρολογική κλινική... Σήμερα τό πρωί λοιπόν, ένας από τούς άρρώστους, ένας μιστόρελλος πολιτικός, τώκασε από την κλινική και τούπωσε μέσα στό σπίτι της κερία Βέρθας. Η παριάννα, όπως κάθε ποιά, είχε άφήσει τά παιδιά στην κούνια τους κι' είνε βγή νά νά πάη νά πάη λαγαρικά από τό γειτονικό πσοβόλι. Κι' όταν γήρισε στό σπίτι βρήκε άδειες τίς κούνες τών μικρών!...

—Τά παιδιά μου! Κλέψαν τά παιδιά μου!... άρχισε νά φωνάζη ή δύστυχη, και νά κλαίη, τραυώνοντας τά μαλλιά της και κώνοντας σαν τρελλή από τή λύπη της. Έπε τα άμορφη έξω από τό σπίτι, έτρεξε στό ποτάμι κι' έπεσε από τή γέφυρα μέσα στό νερό...

Όταν την έβγαλαν, είχε λιγυρή και ή κερία Βέρθα...

Σ' αυτό έμωσ τό μεταξύ, ό κόσμος είχε μάθει την ιστορία τών παιδών κι' άρχισε νά φάγη τών κι' έκει, μήπως τά βρη. Κατά τό βράδι, λοιπόν, ό χορωσύλαξ βρήκαν τά δυό μορρά στην όχη τού ποταμού, μέσα σέ μά κούνια από λαγαριά, πού είχε κλέψει πρόχαιρα ό τρελλός, κι' έτοιμαζόταν νά τά ρίξει στό ποτάμι. Τά μορρά της κερία Βέρθας κοιμόντουσαν αλόχαρη, τό ένα δίπλα στό άλλο. Ήσαν και τά δυό κοριτσάκι κι' έμοιάσαν σαν δυό σταγόνες νερού...

—Α! Δόξα νύχη ό Θεός!... Έκανα έγώ. Πάλι καλά πού δέν έπαθαν τίποτε τά παιδιά...

—Ναι, ψηθούσε ό άνδρας μου. Δέν έπαθαν τίποτα...

Κι' έσκυψε λεπτεμένο τό κεφάλι. Έπειτα, θειλιά, μου έξήγησε: —Ξέρεις... Άπό τό δυό κοριτσάκια, δέν ξέρει κανείς ποιά είνε τό έμρό μας!...

Αυτή ή αποκάληψη ήταν τόσο άπροσδόχη, ώστε λαοθήματα από τό ξαφνιασμό μου. Μου ήταν αδύνατο νά τό πιστέψω!... Ό κήριος Χάας έμωσ δέν μπορούσε νά κέρη τίποτε. Από μορρά λίγων ημερών, είνε δυό άμορφα κι' άσχημάτοστα πλασματάκια...

Όταν έβγασα στό σπίτι της κερία Βέρθας, συνέχισε ό άνδρας μου, ό γονιές τού άλλου κοριτσού βρισκόντουσαν κιάλας έκει πάρα. Μόλις με είδαν, λοιπόν, με πήγανε κοντά στό μορρά πού κοιμόντουσαν και με ρώτησαν:

—Πού είνε τό δικό σας;... —Έγώ έμωσ δέν μπόρεσα νά τούς δώσω καμιά άπάντησ. Γήρισα τότε τό κεφάλι κι' είδα πώς κι' ό γονιές τού άλλου μορρά με κούτταν με άγωνία. Περιέμεναν κι' αούτοι νά καταλάβουν πού ήταν τό παιδί τους από την άπάντησή μου. Ούτε κι' αούτοι δέν μπορούσαν νά ξεβιολύνουν πού ήταν τό δικό τους...

Τό ίδιο βράδι, έξακουθήσθε ή μητέρα μου, πήγα με τό αυτοκίνητο ός τό σπίτι της παριάννας, μά κι' έγώ δέν μπόρεσα νά καταλάβω έμωσ ακριβώς κι' ή άλλη μητέρα, πού ήταν τό παιδί μου. Ό τρελλός είχε πετάξει τά ρούχα τους στό ποτάμι κι' έτσι δέν μπόρεσες νά τά ξεχωρίση κανείς!... Τί τραγητιά!... Έκείνο τό βράδι ήταν τό πού τραγικό της ζωής μου...

Έπειτα, πέρασαν τά χρόνια. Τά κοριτσάκι μεγάλωσαν στό σπίτι μάς άλλης παριάννας. Άρχισαν νά μιλούν, νά λένε εμπιακά, εμπιακά, κι' έμεις ό τέσσερες, ό γονιές τους, τά κούτταμε κάθε τόσο με άπόγνωση, δίχως νά ξέρουμε πού είνε τό δικό μας...

Μά μέρα τέλος ή παριάννα μάς είπε ότι δέν μπορούσε νά κρητήρη περσσότερο τά παιδιά. Ήσαν τέτα μεγάλα...

Έγώ τότε πήρα έκείνη πού ή παριάννα την φώναζε Ντόλλυ... Μά ήταν άμωρε τού παιδι μου; Μήπως ήταν τό άλλο; Αυτό τό μαρτύριο βάσταξε χρόνια...

Όστε, λοιπόν, δέν είμαι έγώ ή... Ντόλλυ; φώναξα τότε τραγαγιένη της μητέρας μου, και ξέσπασα σέγορα κλάματα. Δέν είμαι έγώ ή κόρη σου; Είμαι ή... άλλη; Ό!... Αυτό είνε αδύνατο! Μά έγώ σέ λατρεύω σαν μητέρα μου... σαν αληθινή μητέρα μου!...

Η κερία Χάας σκούτισε τό θάκρονά της και με πήρε στην άγκαλιά της.

Τι άνόχη πού είσαι!... μου άπάντησε γελώντας. Θά σου έλεγα, λοιπόν, από τό μωστοκό μου, άν δέν ήσουν βέβαια ότι εσύ είσαι ή κορούλα μου;

Έγώ έμωσ διάταξα τώρα νά την πιστέψω.

Πώς μπόρεσες νά καταλάβεις ότι έγώ είμαι ή Ντόλλυ; ρώτησα.

Από αυτό έδω! μου είπε ή κερία Χάας, και μου έδειξε στη μέση τού στήθους της ένα άδικοστο σημάδι, σαν μικρό ράμβο. Αυτό είνε τό σημάδι της άσογενείας μου...

Έγώ πετάχτηρα άμέσως από τη θέα μου, έτρεξα κοντά στην καθρέφτη κι' άνοίξα την μπλουζά μου. Εύτυχώς!... Είχα κι' έγώ τό σημάδι της μητέρας μου στη μέση τού στήθους. Ήμουν λοιπόν ή κόρη της. Έγώ ήμουν ή Ντόλλυ!...

Μά, έδω πού τά λέμε, πολλές φορές σέλλογίζομαι μήπως είμαι καμιά μικρούλα άπατεών! Βέβαια, ή μητέρα μου δέν μπορεί νά γελιέται, γιατί όλες ή γυναίκες της άσογενείας της είχαν κι' αυτές τό κόκκινο σημάδι στό στήθος, μά... πούξ ξέρει! Κι' έτσι, κάθε φορρά πού περνώ από τό νομό μου άνι έγώ μπορώ μιν είμαι ή Ντόλλυ Χάας, αλλά άλλη, ή άμογάσθη άδελφή μου, είνε τι νά στενοχωρηθώ πιά, ξεκαρδίζομαι από τά γέλια!...

Η χαριτωμένη Ντόλλυ Χάας

ΝΤΟΛΛΥ ΧΑΑΣ